చక్రనేమిక్రమం

రెండు కవర్లు వచ్చేయి.

ఒకటి-అక్కయ్య రెండోసారి రాసిన ఉత్తరం. తప్పకుండా వో సారి వచ్చి వెళ్ళమంటుంది.

రెండో కవరు విశ్వం రాసేడు. మళ్ళీ వోసారి చదువుకున్నాను.

“నీకు తెలుసుగా సత్యం. మనకథ అంతా వికటంగానే నడిచింది. నేను తొమ్మిదో తరగతిలో వుండగా వొక అప్సరసని చూశాను. ఆ అప్సరస-శ్రీలక్ష్మి. ఆమెను చూస్తుంటే-వచ్చీరాని వయస్సులో-ఏవేవో వూహలు వచ్చీ రాకుండా వుండేవి. పాలరాతి మీద జార్చిన ముత్యాల్లా వుండేవి ఆ భావాలు.

కాలేజీలో వుండగా వో పారిజాతాన్ని చూశాను. ఆ పారిజాతం-సీత. సీతని చూస్తుంటే-ఎదిగిన బుద్ధిలో కోటిదీపాలు వెలిగేవి. క్వారీలో పని చేసిన దేహాన్ని కొండగాలి సోకినట్లుండేది.

ఉద్యోగంలో చేరిన కొత్తలో ఒక సూదంటు రాయిని కలిశాను. ఆ సూదంటురాయి పేరు-ఛాయ. ఛాయని చూస్తుంటే ఆడపిల్లల్లో ఆ వారాలు క్లోజప్‌లో కనిపించే వాళ్ళు. హారంలో నీరు దిగిన రాళ్ళే కళ్ళముందు

మెదిలేవి.

గౌహతిలో బ్రహ్మానందంగారు-మా బాస్ వాళ్ళమ్మాయి, రాణి. ఆ గులాబీ సోయగాన్ని చూసి మనసు చాలాసార్లు ముచ్చటపడుతూ వుండేది-'ఈ పిల్లకి ఇరవై అయిదు నిండే వరకూ నేను పెళ్ళి చేసుకోకుండా వేచి వుండి-అప్పుడు నేనే ఈమని చేసుకోవాలి' అని.

వీటిలో ఏ ఒక్కటీ జరుగలేదు.

ఇప్పటికి-ఇన్నాళ్ళకి- నేను వో ఇంటి వాణ్ణవుతున్నాను! నవ్వకోకు మరి. శుభలేక పంపుతున్నాను. చూడు. పెళ్ళికి నీలాంటి పదిమంది పాత మిత్రుల్ని మాత్రమే ఆహ్వానిస్తున్నాను. కనుక నువ్ రాకతప్పదు. అన్నట్టు-సారథి కూడా వస్తాడు".

శుభలేఖ చూశాను. చాలా సింపుల్‌గా వుంది.

'మా పెళ్ళి-జూలై 26 రాత్రి 8 గంటలకు తెనాలిలో మా ఇంట్లోనే. మీరు తప్పకుండా రావాలి."

అడ్రసేమో-ఓ మూల సన్నగా రెండు లైనల్లో వుంది. క్రింద విశ్వనాథం, రోహిణి అని వేసి వుంది. ఇద్దరి హోదాలూ మరింత సన్నటి అక్షరాల్లో!

విశ్వనాథం బొంబాయిలో ఏదో కంపెనీలో చీఫ్ కెమిస్ట్. రోహిణి కూడా అక్కడే బ్యాంక్‌లో ఆఫీసరు!

జూలై 25 రాత్రి-

బస్‌లో కూర్చున్నాను. అది ముందుకు సాగింది. నేను ఆలోచనలో వెనక్కుపోసాగేను.

సారథిని, విశ్వంనీ, నన్నూ కలిపి-'త్రీమస్కెటీర్స్' అనే వాళ్ళు-మా ముగ్గురితో పరిచయం వున్న వాళ్ళంతా. ఆ రోజుల్లో మా దొకప్రత్యేకమైన జట్టు. ముగ్గురమూ ఇద్దరుపై జామాలాల్చీలతో కాలేజీకి తయారయ్యే

వాళ్ళం. ఒకే గ్రూపు మా ముగ్గురుదీ. సభలా సమావేశాలూ, కాలేజీడే, కార్యక్రమాలూ, ఆటలూ, ఇతర పోటీలూ-అన్నిట్లోనూ మేమే. అంతటా మేమే. బహుమతుల్లో ఎక్కువ భాగం మావి.

కాలేజీ చదువు కాగానే ముగ్గురమూ విడిపోయాము.

ఆ రోజు—

నాకు బాగా గుర్తు. తలచుకుంటే నిన్న మొన్న జరిగినట్లుంది.

కాలవ గట్టున నడుచుకుంటూ వెళ్ళి కళెవరం వంతెన మీదకూర్చు న్నాం ముగ్గురమూ. మేము తరచు సాయంత్రాలూ, రాత్రులూ అక్కడే గడువుతూ వుండే వాళ్ళం.

బాగా చీకటి పడింది. రోడ్డుమీద బస్సులూ, లారీలూ రొదచేస్తూ పోతున్నై. దూరంగా అప్పుడప్పుడేలేస్తున్న మా కాలేజ్ భవనం ఆకృతి తోస్తోంది.

విశ్వం తన సంగతి మొదలెట్టేడు.

'మా అమ్మా నాన్నా పెళ్ళి సంగతి ప్రస్తావించి త్వరగా చేసుకో మంటున్నారు. నా పెళ్ళి గురించి నాకు కొన్ని నిశ్చితాభి ప్రాయాలున్నై. మరో సంగతి. నేను ఎమ్మెస్సీ చదవాలి. మా అన్నయ్య-కట్నండబ్బుతో యూనివర్శిటీకి పొమ్మని సలహా ఇస్తున్నాడు. నాకది సుతరామూ ఇష్టం లేదు. పైగా మా చెల్లి ప్రభ-పెళ్ళికెదిగి కూర్చుంది. ముందుగా నా పెళ్ళే మిటి ? అందుకని మా అన్నయ్యకి చెప్పేశాను తనకెలాగూ తప్పదని. వాడికి నేనంటే ఎంతో ప్రేమ. తన రైల్వే వుద్యోగంతో అప్పో, సప్పో చేసి నాకు ఫీజుల వరకూ పంపితే చాలు. భుక్తి సంగతి తరువాతచూస్తాను కనుక మనం ఛలో వైజాగ్ అంటున్నాం అబ్బాయ్' అంటూ ముగించేడు.

దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి-'బాగుంది'-అన్నాం నేను, సారథి.

సారథి తన సంగతి తానూ చెప్పేడు. అతను టీచర్ కాదలుచు

కున్నాడు.

నా గురించి నేనేమీ అనుకోలేదని పొడిపొడిగా సమాధానం చెప్పేను. మనస్సులో శతకోటి ఆలోచనలు నాకు.

కళ్ళ ముందేమో—

టీ.బీ.తో తీసుకుంటున్న నాన్న, నలుగురు చెల్లెళ్ళు: కుదిఎదమంల విండుకున్న అప్పులు: పల్లెలో ఇంకా మా పేరు మీద మిగిలిన నాలుగెకరాల కొంప్ర: దాన్ని రచ్చకీడ్చి తమకేమి పెట్టటంలేదని దెప్పిపొడుస్తూ వుండే ఇద్దరు అక్కయ్యలూ!

రాత్రి పది దాటింది. భవిష్యత్తుని గురించిన ఆలోచనలతో ముగ్గురమూ ఇంటి మొహం పట్టేము.

అదే మేం ముగ్గురమూ చివరిసారిగా కలుసుకొన్నది.

ఆ తర్వాత విశ్వం నుంచి తరచూ ఉత్తరాలు వస్తూ వుండేవి. అతను ప్రయోజకుడై తన కలలు పండించుకుంటున్నాడని తెలుసుకుని ఆనందిస్తూ వుండేవాణ్ణి. సారథి గురించి మాత్రం ఈ మధ్యలో నాకేమీ తెలియరాలేదు.

నేను ఏ.జీ. ఆఫీసులో ఉద్యోగంలో చేరేను. రజనితో పెళ్ళి, సంసార జంఝూటం. అంతా మధ్య పురుషుడి మందగమనం!

తెల తెల వారుతూండగా తెనాలి చేరేను.

ఇరవై ఏళ్ళ తర్వాత నా ఊరులో దిగేను. మనస్సు చిత్రమైన అనుభూతికి లోనయింది.

ఊరు పూర్తిగా మారిపోయింది. కొత్త బస్‌స్టాండ్ కలకలలాడుతోంది. కాలవ కట్టలు అటూ ఇటూ పొట్టి గోడల్ని కట్టించుకున్నై. రోడ్లు ఎత్తును పెంచుకున్నై. కొత్త కొత్త షాపులూ వెలిసినై. నాజరుపేటకేసి సాగిపోయాను.

రోహిణి విశ్వంల పెళ్ళి చాలా నిరాడంబరంగా జరిగింది.

రోహిణికి మా చిన్ననాటి ముచ్చట్లు గురించి చెప్పి చివర్లోఅన్నాను "నాకు పదిహేడేళ్ళ అమ్మాయి వుంది-వీడూ నేనూ ఒకే వయసు వాళ్ళం. బహుశా నీకోసం ఇన్నేళ్ళు పడిగాపులు పడ్డట్టున్నాడు" రోహిణి నవ్వింది.

"ఏది ఏమైనా ముదిబ్రహ్మచారిగా మిగిలిపోకుండా పెళ్ళి చేసుకున్నందుకు నాకు చాలా సంతోషంగా వుంది.మీ దాంపత్యం సుఖప్రదంగా సాగాలని ఆకాంక్షిస్తున్నాను."

రోహిణి విశ్వం కళ్ళలోకి చూస్తూ తన కళ్ళు చిలికించింది.

సారథి జవాబిచ్చేడు, "ఆఫీసరైన భార్య దొరకాలంటే ఈమాత్రం ఆలశ్యం తప్పదు".

భోజనాలయిన తర్వాత నేనూ, సారథీ వరండాలో మిగిలేం.

నా గురించిన వివరాలు చెబుతూ అతని గురించి అడిగేను.

సారథి చెప్పసాగేడు. "నేను టీచర్‌గా స్థిరపడాలనే నిశ్చయంతో వుండేవాణ్ణి.-నీకు తెలుసుగా ఉపాధ్యాయ వృత్తిపట్ల నాకున్న గౌరవం అలాంటిది. టీచర్‌గా వోకమిటీ స్కూల్లో చేరేను-అతి స్వల్పకాలంలోనే అక్కడి రాజకీయాలూ, ఈర్ష్యాద్వేషాలు, క్రమశిక్షణా రాహిత్యం-నా కలలని చెరిపేసి ఆదర్శపుటాకాశం నుంచి నేలమీదకి లాక్కొచ్చినై. అప్పుడే నాకు భగవాన్ తగిలేడు. "డబ్బు" ఆవశ్యకత గురించి అతడు చేసిన ఉపదేశంతో నాకు జ్ఞానోదయమయింది. అతనన్న ఒకే వొక్క మాట నా జీవిత చక్రాన్ని తిప్పేసింది. అతనన్నాడు, "నలభై ఏళ్ళు నువ్ టీచర్ గిరీ వెంగబెట్టినా, నాలుగురాళ్ళు కూడబెట్టటం-కల్ల. ఈ 'చచ్చు' ఉద్యోగాలకంటే పుచ్చు వేరుశనక్కాయలమ్ముకోవడం నయం. నిజం ట్రై చేసి చూడు."

ఎందుకో మనసు ఆవైపు మొగ్గింది. విజయవాడకు మకాం

మార్చేను. పెళ్ళి చేసుకున్నాను. మామగారిచ్చిన కొద్దిపాటి పెట్టుబడితో పండ్ల వ్యాపారం మొదలెట్టేను. ఏడాది తిరిగేసరికి నా దుకాణంలో నిమ్మకాయలూ, అరటి ఆకులూ, అరటి కాయలూ కూడా చోటు చేసుకున్నాయి. పదివేలు కంటబడినై. మరో మార్గం కనబడింది. ఉదయాన్నే వందరూపాయలిస్తే సాయంత్రానికి నూటపది వస్తయ్- సన్న సన్న దుకాణాదారులు ఇలా నెట్టుకు రావడం నా అనుభవమే నేర్పింది. దాన్లో తిప్పేను డబ్బుని. మరో మూడేళ్ళకి ఈ చిల్లర వ్యాపారమంతా ఎత్తేశాను. కోనసీమకు వెళ్ళి కొబ్బరి కాయలు బేరం చేసి లారీల కెత్తించడం, విజయవాడకూ, బందరుకూ సరఫరా చేయటం, అంతే. కమీషన్ వ్యాపారం. నేనుగా పైసాపెట్టక్కర్లేదు. ఇచ్చేవాడు వేరు. పుచ్చుకునేవాడువేరు. మరో రెండేళ్ళకి వోపాత ఇల్లుకొనుక్కున్నాను-పాతికవేలకి!

భగవాన్ పిలచేడు. కలసి నాలుగేళ్ళు జవుళి వ్యాపారం చేసాము. నా వంతు అరవై వేలు వచ్చిందంటూ ఇచ్చేడు."

సారథి నాకేసి చూసేడు. నా నుంచి అమితమైన ఆశ్చర్యాన్ని ఆశించినట్లున్నాడు.

నేను "చెప్పు" అన్నట్టు తలవూపేను.

"ఆ తర్వాత ప్రత్యేకించి చెప్పాల్సిందేం లేదు. ఉన్నః నాలుగు రాళ్ళూ వడ్డీకి చేతులు మారుస్తూ వుంటాను. భగవానేమో ఏడాదికోసారి నా వాటా నాకిస్తూ వుంటాడు. నేను మా పెద్దోడి పేరున న్యూస్ ఏజెన్సీ తీసుకున్నాను. దాని మీద రోజు వో ఎనభై రూపాయలు వస్తాయ్."

ఇంతా చెప్పి, "తెగించి ఒక అడుగేశాను. ఆ తర్వాత పన ప్రమేయమూ లేదు. అంతా రంగుల రాట్నం. ఏదో గడిచిపోతుంది." అంటూ ముగించాడు.

నాకేమో ఓ టెక్ని కలర్ సినిమా చూసినట్లయింది. 'సిరిదా వచ్చిన

వచ్చును' వగైరా పద్యాలు చెవుల్లో గింగురు మన్నై.

"వెళ్తూ వెళ్తూ వోరోజు విజయవాడలో ఆగు. మా మకాన్ ఔర్ దుకాన్ చూసి వెళ్దువుగాని. మళ్ళీ ఎన్నాళ్ళకు కలుస్తామో ఏమో" అంటూ ఆహ్వానాన్ని అందించాడు.

"అలాగే. వీలైతే తప్పకుండా వస్తా" నన్ను హామీ ఇచ్చాను.

సాయంత్రం నాలుగైంది. సారథి శెలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

"ఏఁవిటి ఇంకా విశేషాలు?" అంటూ నా ఎదుట కూర్చున్నాడు విశ్వం. నా గురించి సారథికి చెప్పిందే విశ్వంకీ చెప్పేను. "సారథి ఎంతగా ఎదిగిపోయాడు!" అంటూ ఆశ్చర్యాన్ని వెలిబుచ్చాను.

విశ్వం సన్నగా నవ్వేడు. "ఆర్థికంగా నిలదొక్కుకోవాలంటే కొన్ని కటువైన నిర్ణయాలు అవసరమే సత్యం. నా సంగతి చూడు. నా కాళ్ళ మీద నేను నిలబడగలగడమేగాక, జీవితం సాఫీగా, సజావుగా సాగిపోవడానికి అవసరమైన పట్టుచిక్కే వరకూ పెళ్ళి చేసుకోకూడదు అని నిర్ణయించుకున్నాను. పదహారవ ఏటనే ఆడపిల్లలపట్ల ఆకర్షితుణ్ణయి, అనేక ఊహాపోహలతో రంగుల కలలు కంటూ వుండే నావంటి వాడికి నిజానికి ఈ నిజం చేదుమాత్ర. అయినా అన్నిరకాల ఆకర్షణలని పక్కకు నెట్టి నిలబడ్డాను. ఐదు డజన్ల స్పూన్స్‌సెట్‌నుంచీ టి.వి: ఫ్రిజ్‌లవరకు ఆడంబర జీవితానికి అవసరమైన ప్రతిఒక్క వస్తువూ సేకరించి పెట్టుకున్నాను. బాంక్ బాలెన్స్ తగినంతగా పెంచుకున్నాను. అప్పటికి పెళ్ళికూతుర్లలిస్ట్‌లో ఆర్థికంగా స్థిరపడిన రోహిణి వంటి అమ్మాయిపేరు పక్కనే టిక్ పెట్టుకున్నాను. తప్పదు మరి. ఇది ఈ యుగ లక్షణం. ఆఫ్టరాల్ -ప్రవాహంలో తృణకణాలం మనం. కొట్టుకుపోకుండా ఏ రాయినో, రప్పనో, చెట్టునో, గుట్టనో పట్టుకోకతప్పదు. అది ఒక్కొక్కప్పుడు మన నిర్ణయంకావచ్చు. మరో వ్యక్తి ఆసరా కావచ్చు. ఒక్క క్షణం ఆగి నాకేసి ఆదోలాచూస్తూ,

"ఏమంటావ్?" అన్నాడు.

నాలోని మథనను ముఖ కవళికల్లో కనబడకుండా చేసుకుంటూ 'అవునవును' అంటూ ఎదురుగావున్న మేగజైన్‌ని చేతిలోకి తీసుకున్నాను.

ఆ రాత్రి తొమ్మిదవుతుండగా ఇంటూరు చేరాను. నా రాకకు అక్కయ్యా, బావా పిల్లలు చాలా సంబరపడ్డారు.

మగత నిద్ర నుంచీ లేచి చిన్నపిల్లలు పిచ్చికలల్లే వాలిపోయి అల్లరి మొదలెట్టారు. తీసుకు వెళ్ళిన మిఠాయి అందించాను.

"అబ్బ... పూస మిఠాయి తిని ఎన్నాళ్ళయిందో—" అంది కామే శ్వరి. ఆబగా పొట్లాం విప్పి గుప్పెటతో పలుకులు నోట్లోవేసుకుంది.

గడియారంలో ఒక చక్రం సమంగా, క్రమంగా తిరుగుతూ వుండా లంటే, మిగిలిన చక్రాలన్నీ పనిచేస్తూ వుండాలి. మా అక్కయ్య సంసా రంలో చాలా నట్లు వదులుగా వుండటం మాట అటుంచి, ఒక పెద్దచక్రమే నత్తనడక నడుస్తూ వుంది. ఆ చక్రం మా బావ. ఆయన శిథిలమైపోయిన అగ్రహారీకుల పురాప్రాభవానికి వారసుడు. చదివిన వైదీకపు ముక్కలు తన పొట్ట నింపగలవేమోగానీ, పెళ్ళాము, నలుగురు పిల్లల పొట్టలు నిండవు. పోయింది పోగా మిగిలిన ఒక ఎకరం మాగాణిలో వచ్చే గింజలు ఒకపూట గ్రాసానికే అంతంత మాత్రం. ఇల్లు, ఇంటికి పట్టిన బూజు— ఆచార వ్యవహారాలపట్ల వారికున్న నమ్మకాలంకి అద్దంపడుతూ వుంటాయి. అన్ని రాజసాలు అంతకు ముందుతరంతోనే అంతరించిపోయినా— భేష జాలకు మాత్రం కొదువలేదు. ఆ భేషజాన్నే మా అక్కయ్య సంసారాన్ని ఎదుగూ బొదుగూ లేకుండా 'గొంగళి' సామెతగా మారింది. ఆ భేషజమే అరుప్రాణాల్ని నెలకు వారం రోజులయినా రాత్రిళ్ళు అభోజనం చేయి స్తుంది. ఊళ్ళోవాళ్ళు మాత్రం 'సుందరమ్మ మానానికి మగ్గే తల్లి!" కూటికి లేకపోయినా కొండంత అభిమానం ఆమెకు అంటారు. "ఉంటే

తింటారు— లేకుంటే వస్తులుంటారు గానీ ఆ సుందర్రావూ కుటుంబం గడపదాటి రారు" అని మా బావకీ కితాబు వుంది.

దోర వెన్నెల్లో-ఇంటి ముంగిట పడుకున్నాం. చుక్కల చీరని చాందినీగా కట్టించుకుంది ఆకాశం.

అక్కయ్య మంచినీళ్ళ చెంబు తెచ్చి మంచం కింద పెట్టింది. తన మంచం మీద కూర్చుని చెప్పసాగింది.

"పల్లెటూళ్ళల్లో బతకడం మరీ కష్టంగా వుందిరా సత్యం. నీచిన్నప్పుడు తెలుసుగా సావిత్రమ్మగారింటికి పోయి మజ్జిగ కావాలి అత్తయ్యా అంటే తప్పేళా నిండుగా కవ్వం కింది చల్లపోసి యిచ్చేది. ఇవ్వాళ ఈ వూళ్ళో పాలు దొరకవు; తాగే నీళ్ళు దొరకవు-మిగిలిన దినుసుల సంగతి చెప్పేదేముంది. మీ బావేమో ఈ వూరు మార్చరు. మా పరిస్థితి మారదు. ఎన్నేళ్ళు పోయినా-దినదిన గండం నూరేళ్ళాయిష్షుగానే వుంది. తిండికి, కట్టుకుంటానికి సరైన చీర లేక మరికి వోడుతూ వుండటం తప్పటం లేదు."

నా మనసు జలదరించింది. చీకటి చీకటిగా వుంది కళ్ళముందు.

కొద్ది క్షణాల తరువాత-మళ్ళీ మొదలెట్టింది అక్కయ్య, "కామేశ్వరికి వచ్చే మాఘమాసంలో పెళ్ళి చేద్దామనుకుంటున్నాం".

నా పక్కన పిడుగు పడినట్లు అదిరి పడ్డాను.

"నరసింహశర్మగారు....అదేరా మీ బావగారి గురువుగారు. ఆయన-రజస్వల కాకముందే పిల్లదానికి మూడుముళ్ళూ వేయించమంటున్నారుట. మా తోడికోడలు తమ్ముడున్నాడులే. ఎక్కడో బస్సుల్లో పని చేస్తున్నాట్ట. వాడికిద్దామని..."

ఆ తర్వాత ప్రత్యేకంగా వినవలసిందీ లేదు. పెళ్ళి ఖర్చు రెండు వేలూ నేను సహాయం చేయాలి.

నా మేథస్సులో కోటి ప్రశ్నలు.

"సూర్యుడు లేడు. ఉదయం ఎలా వస్తుంది?"

రోహిణి, సారథి రూపాలు నా కళ్ళముందు మెదిలినై.

వాళ్ళ ఆదర్శాలనూ, ఆచరణలనూ కామేశ్వరితో, మా బావతో పోల్చుకోవడానికి ప్రయత్నించింది మనస్సు.

"తెగించి ఒక అడుగువేశాను" సారథి మాటలు గుర్తుకొచ్చినై. కానీ మా అక్కా బావా?—

తమ చుట్టూ తాము మూడు గీతలు గీసుకుని కూర్చున్నారు. ఆ వలయాల్లో క్షణం క్షణం తమను తామే అడుక్కి నెట్టుకుంటూ పాతాళం దాకా కూరుకుపోయారు. అందుకనే వాళ్ళ చేతులు ఎన్నడూ పై అంచును అందుకోలేవు.

ఆలోచనలతో నిద్రపట్టింది.

మర్నాడు-ఇంటికి తిరిగి వచ్చేశాను.

* * *

ఆరు నెలల తర్వాత—

రెండు కవర్లు వచ్చేయి.

ఒకటి-ఇంటూరు నుంచి శుభలేఖ.

కామేశ్వరి పెళ్ళి. శ్రీరస్తు శుభమస్తు నుంచీ 'జానక్యాః కమలాం జలి పుటే' మీదుగా ఓంతత్ సత్ మంగళం మహాశ్రీ-వరకూ వుంది.

రెండో కవరు విశ్వం రాశాడు-బొంబాయి నుంచి. రోహిణి అతనికి విడాకుల నోటీ సిచ్చిందట! అతని అహంకారాన్ని ఆమె భరించలేదట! సారథి దగ్గర అప్పు తీసుకున్న వాడెవడో అతని తలబద్దలు కొట్టాడట.

అతనిప్పుడు హాస్పిటల్‌లో వున్నాడట. ఇదీ సారాంశం.

"జీవితం ఏమిటి?" ప్రశ్న అయితే.

"మారని ఋతువుకీ, మారుతున్న విలువలకి భాష్యం చెప్పలేని వేదాంతి నవ్వు"—సమాధానం కాబోలు.

గడియారం పన్నెండు గంటలు కొట్టింది.